

Bài của Jane McBride
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

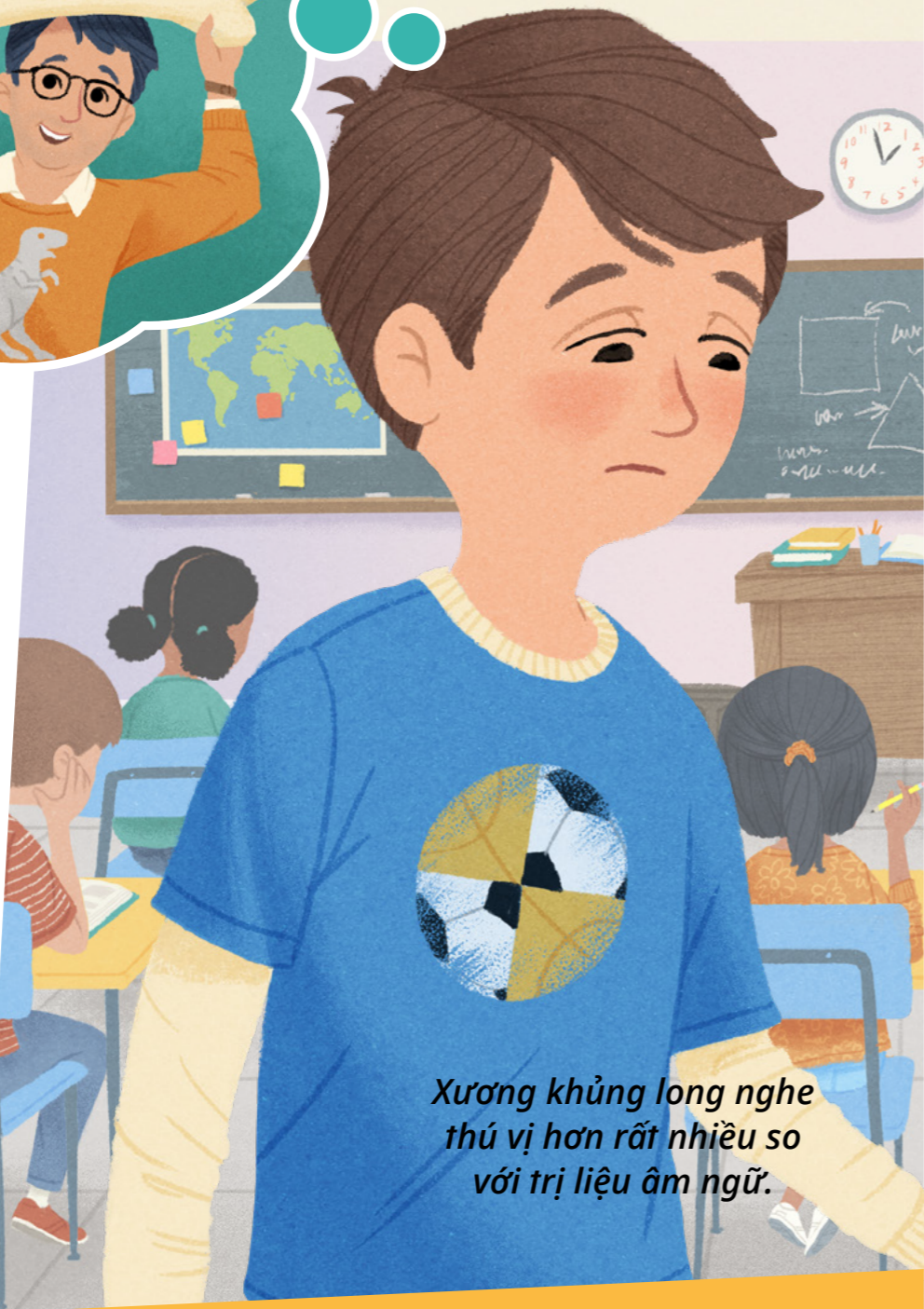
Alex, đã đến lúc đi trị liệu âm ngữ rồi," Cô Jenkins nói. Alex cúi đầu xuống. Âm ngữ trị liệu là một lớp học đặc biệt mà em ấy phải tham gia. Em ấy gặp khó khăn khi phát âm một số từ và âm. Vậy nên cậu bé phải luyện tập trong lớp tập nói vài lần mỗi tuần. Mỗi lần rời khỏi lớp học bình thường của mình, em ấy cảm thấy rất xấu hổ!

Cậu nhìn lên cô giáo của mình. "Con có thể bỏ qua lớp này không ạ?" cậu bé thì thầm. "Chỉ hôm nay thôi ạ?"

Hôm nay, Thầy Timmons sẽ đến lớp của Alex để nói về khủng long. Thầy Timmons từng làm việc tại một viện bảo tàng với nhiều bộ xương khủng long rất ngẫu. Thầy ấy thậm chí còn sẽ mang theo một mẫu xương hàng nghìn năm tuổi! Alex không muốn bỏ lỡ điều đó.

Cô Jenkins mỉm cười. "Con vẫn cần phải đến lớp tập nói của mình. Nhưng con có thể quay lại kịp cho phần cuối trong bài nói chuyện của Thầy Timmons."

Alex cố gắng gượng cười đáp lại, nhưng cậu bé không thể. Em ấy

Xương khủng long nghe thú vị hơn rất nhiều so với trị liệu âm ngữ.

chậm rãi đi đến lớp học âm ngữ trị liệu. Trong lớp đó, bọn trẻ luyện tập bằng cách lặp đi lặp lại một âm nhiều lần. Việc tìm hiểu về khủng long sẽ thú vị hơn nhiều.

"Con ghét phải nói những âm thanh ngớ ngẩn này," em nói với giáo viên trị liệu âm ngữ của mình. "Con cảm thấy mình giống như một đứa bé ấy."

"Con hoàn toàn không phải là một đứa bé," cô giáo nói. "Tất cả chúng ta đôi khi cũng cần thêm một chút trợ giúp. Con có biết rằng cô cũng đã đi trị liệu âm ngữ khi cô ở tuổi của con không?"

Điều đó làm cho Alex cảm thấy tốt hơn một chút. Em ấy đã chăm chỉ luyện tập phần phát âm của mình suốt phần còn lại của tiết học.

Khi Alex quay lại lớp học của Cô Jenkins, em ấy thấy bạn mình là Courtney đang rời đi.

"Bạn đi đâu vậy?" cậu bé hỏi. Courtney cúi đầu nhìn xuống. "Mình gặp khó khăn khi đọc. Mình phải đến một lớp tập đọc đặc biệt." Courtney trông có vẻ xấu hổ.

"Này, không sao đâu," Alex nói. "Mình vừa trở về từ lớp học nói của mình. Mình đã dành suốt thời gian ở đó để tạo ra các âm thanh giống nhau lặp đi lặp lại." Cậu bé héch mủi lên.

"Thật vậy hả?" Alex gật đầu. "Mình đã đi trị liệu âm ngữ trong suốt hai năm qua."

"Tại sao mình không biết nhỉ?" cô bé hỏi.

Alex nhún vai. "Mình chưa bao giờ nói với ai. Mình sợ các bạn sẽ chế nhạo mình."

"Mình sẽ không bao giờ chế nhạo bạn," Courtney nói. "Mình rất vui vì bạn đã kịp quay trở lại để nhìn thấy xương khủng long. Nó thực sự rất ngẫu!" Cô bé vẫy tay chào. "Mình phải đi đây. Hẹn gặp bạn sau nhé."

Chẳng bao lâu sau Alex phát hiện ra rằng em và Courtney không phải là những người duy nhất đi học các lớp khác. Tommy đã đến một lớp học để giúp bạn ấy học các kỹ năng xã hội tốt hơn. Và Bekah đã luyện tập cùng với một giáo viên đặc biệt để giúp cánh tay của em ấy khỏe hơn sau khi bị thương.

Bây giờ Alex không còn cảm thấy quá tệ về lớp luyện nói của mình nữa. Cậu cũng muốn giúp những đứa trẻ khác cảm thấy tốt hơn. Cậu tập đọc với Courtney và nói chuyện với Tommy vào bữa trưa. Mọi người đôi khi cần thêm một chút trợ giúp, và điều đó không sao cả! ●

Câu chuyện này diễn ra ở Hoa Kỳ.

Mình đang được trợ giúp thêm về việc đọc.

Mình đang được trợ giúp thêm về các kỹ năng xã hội.

Mình đang được trợ giúp thêm về cánh tay của mình.

Giúp Đỡ THÊM Một Chút